

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/biogramy/18151,Pinior-Jozef.html>
19.05.2024, 11:45

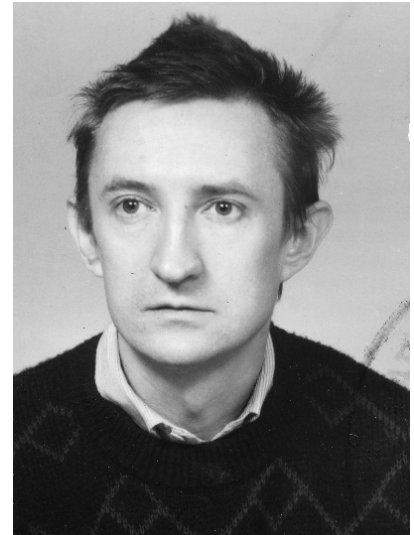
Pinior Józef

Józef Pinior, ur. 9 III 1955 w Rybniku. Absolwent Uniwersytetu Wrocławskiego, Wydz. Prawa i Administracji (1978), Podyplomowego Studium Etyczno-Religioznawczego UW (1980) oraz Szkoły Nauk Społecznych przy Instytucie Filozofii i Socjologii PAN (1994).

1978-1981 tłumacz w Wydz. Operacji Zagranicznych dolnośląskiego oddziału NBP. W 1977 założyciel niezależnego pisma „Zeszyty Kulturalne”.

Od IX 1980 w „S”; założyciel komitetu pracowniczego we wrocławskim oddziale NBP, przewodniczący KZ tamże, jesienią 1980 organizator struktur związkowych we wrocławskich bankach. IX 1980 – VI 1981 doradca MKZ we Wrocławiu, w VI 1981 delegat na I WZD Regionu Dolny Śląsk, członek Prezydium ZR, rzecznik finansowy, IX/X 1981 delegat na I KZD. 3 XII 1981 z Piotrem Bednarzem, Stanisławem Huskowskim i Tomaszem Surowcem wypłacił z banku fundusze ZR (80 mln zł) i zdeponował je u abp. Henryka Gulbinowicza (finansowano z nich działalność podziemną).

13 XII 1981 członek RKS „S” Dolny Śląsk, 14-18 XII uczestnik strajków w kolejno pacyfikowanych zakładach pracy: Zajezdni Autobusowej nr VII MPK, Państwowej Fabryce Wagonów Pafawag, Dolnośląskich Zakładach Wytwórczych Maszyn Elektrycznych Dolmel, Fabryce Automatów Tokarskich, Zakładach Hutniczych Metali Nieżelaznych Hutmen, Fabryce Maszyn Budowlanych Fadroma; następnie w ukryciu, poszukiwany listem gończym; zwolniony z pracy. Zwolennik strajku powszechnego po uprzednim odbudowaniu silnych struktur związkowych. Po aresztowaniu P. Bednarza (7 XI 1982) przewodniczący RKS, członek TKK jako przedstawiciel Dolnego Śląska. Inicjator i współtwórca podziemnego Radia „S”, redaktor „Z Dnia na Dzień”. 23 IV 1983 zatrzymany z żoną Marią, 25 IV 1983 aresztowany, 24 V

Pinior Józef 2036 1.jpg

Data urodzenia 9-03-1955

Hasło wydrukowane w **Tom II**

1984 skazany wyrokiem Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu na 4 lata więzienia, 25 VII 1984 zwolniony na mocy amnestii, 29 V 1984 – 21 VIII 1984 ogłoszony przez Amnesty International więźniem sumienia. 1986-1989 doktorant na KUL. Od IX 1986 członek jawnej Tymczasowej Rady „S” utworzonej przez Lecha Wałęsę. Od VII 1987 rzecznik strony polskiej Kręgu Przyjaciół Solidarności Polsko-Czechosłowackiej. Uczestnik spotkań opozycjonistów z PRL i CSRS w górach ziemi kłodzkiej: 15 VIII 1987 na Borówkowej, 10 VII 1988 na Śnieżniku. Zwolennik i inspirator powoływania jawnych komisji zakładowych „S” w zakładach pracy. 31 VIII 1987 współorganizator wiecu pod Zakładami Zmechanizowanego Sprzętu Domowego Predom-Polar we Wrocławiu, na którym żądano zalegalizowania „S”. Od 1987 związany z Ruchem Wolność i Pokój i Pomarańczową Alternatywą (uczestnik happeningów, w 1987 rzecznik prasowy PA). W XI 1987 współzałożyciel PPS, wiceprzewodniczący Prezydium Rady Naczelnej, po rozłamie (VI 1988) we frakcji „młodych”, od XII 1988 w PPS-RD, członek Rady Naczelnej; uczestnik manifestacji organizowanych przez PPS/PPS-RD. 5 V 1988 podjął próbę wzniecenia strajku w DZWME Dolmel, aresztowany, oskarżony o napaść na funkcjonariuszy Straży Przemysłowej, 30 V 1988 zwolniony. 3 X 1988 skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Dzielnicy Wrocław-Fabryczna na 1 rok więzienia w zawieszeniu na 3 lata; po odwołaniu 27 I 1989 Sąd Wojewódzki we Wrocławiu wyrok utrzymał w mocy. W 1989 współzałożyciel Solidarności Polsko-Węgierskiej.

W 1990 wykluczony z PPS-RD ze swoimi zwolennikami z powodu różnic programowych; twórca wrocławskiego Socjalistycznego Ośrodka Myśli Politycznej. Od 1992 wykładowca na Akademii Ekonomicznej/Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu, od 1997 w Wyższej Szkole Zarządzania i Finansów tamże. 1993-1994 stypendysta na New School University w Nowym Jorku. 1996-1999 członek Unii Pracy, 1998-1999 wiceprzewodniczący 2002-2003 pełnomocnik wojewody dolnośląskiego ds. referendum unijnego, 2003-2004 ds. europejskich. 2004-2009 poseł do Parlamentu Europejskiego z listy Socjaldemokracji Polskiej. Od 2011 senator RP z listy PO, członek senackich Komisji

Spraw Unii Europejskiej i Komisji Praw Człowieka,
Praworządności i Petycji.

Autor książki "Warto mieć własne zdanie. Moje pięć lat w
Parlamencie Europejskim" (2009) oraz artykułów z zakresu
politologii w publikacjach krajowych i zagranicznych.

Odznaczony Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu
Odrodzenia Polski (2011).

26 I 1982 – 2 III 1990 rozpracowywany przez Wydz. V-1 KW
MO/WUSW we Wrocławiu w ramach SOR krypt. Liliput; 25 XI
1987 – 4 VI 1990. przez Wydz. III/V-1/Inspektorat 2 WUSW we
Wrocławiu w ramach SOR krypt. Elipsa.

Kamil Dworaczek

[Region Dolny Śląsk, Wrocław](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)